

ikke antog med Nytte at kunne foretage videre Strid i den af Kjøbenhavns Magistrat attraaede Retning. Indenrigsministeriet, som ogsaa maatte anse Forholdet for væsentlig usforandret ved Loven af 1868, meddelte derefter Kjøbenhavns Magistrat Justitsministeriets Udtalelse og tilføiede, at Ministeriet herefter ikke for sit Vedkommende fandt Anledning til at foretage Videre for at erholde Disposition over de af Brandforsikringen benyttede Lokaler."

Den under 24de Juni 1863 af den konstituerede Kammeradvokat afgivne Erklæring var saalydende:

„Det høie Ministerium har i Skrivelse af 13de d. M. ved at fremsende en med Kjøbenhavns Magistrat, Kjøbenhavns Brandforsikring og Justitsministeriet sørt Korrespondance østet min Betænkning, navnlig med Hensyn til, at den nævnte Direktion har forudsat, at Spørgsmaalet om Brandforsikringens Berettigelse til at beholde det samme hidtil indrømmede Lokale paa Raad- og Domhuset vilde fordres afgjort ved Domstolene.

Det første Spørgsmaal, som i den Anledning vilde opstaa, det nemlig, hvo der er Eier af Raad- og Domhuset, antager jeg for besvaret ved den Oplysning, som indeholdes i Magistratens Skrivelse af 1ste d. M., at det er bygget af Staten og Kommunen i Forening. Det indbyrdes Forhold, i hvilket Bygningen maatte anses at tilhøre Staten og Kommunen, vil ikke være af Interesse, naar det er givet, at ingen Krediemand, og navnlig ikke Brandforsikringen, kan anses som Medeier, og naar det forudsættes, at Ministeriet agter at gjøre fælles Sag med Magistraten, og i fornødent Fald tilligemed denne optræde som Sagsøger.

Paa Hævd, som Direktionen synes at antyde, antager jeg nu vel ikke, at Brandforsikringen kan støtte nogen Ret. I det Direktionen nemlig henviser til Plakat 31te Januar 1731 og 8de Juni 1733 som Hjemmel for den paastaede Ret, og, som forudsat, ikke kan paavise nogenfømhelst Adkomst til at betragte sig som Medeier i Raad- og Domhuset, synes Brandforsikringen at maatte betragtes som havende sit Lokale i Forlening, hvorved Hævd paa Retten dertil vilde være udelukket.

Men i alt Fald formener jeg, at Brandforsikringen i de anførte Lovbestemmelser vil finde tilstrækkelig Støtte for Direktionens Paastand. De anføre nemlig kongelige Resolutioner, der udtrykkelig forkynde sig som indeholdende Benaadninger for en Indretning, der, skjøndt væsentlig et Interessentskab, ansaas at være af betydelig Interesse for det Offentlige. De fremtræde saaledes med Karakteren af en Oktroi, der neppe en Gang ved en kongelig Resolution eller Lov retslydigen kunde forandres. Indeholde de end mange Bestemmelser, der kunne skjønnes at være Udøvelse af en ren Lovgivningsmyndighed, og som saadanne at kunne forandres, — hvad jo ogsaa hyppig er flet, — saa kan dette ikke afficere de Voster deri, som maa antages at indeholde Tilfagn af kongelig Raade, og fra dette Synspunkt vil vistnok den omhandlede Bestemmelse i sistnævnte Plakats Post XV. blive betragtet. Domstolene ville neppe tilegne sig Magistratens Opfattelse, isølge hvilken Brandforsikrings-Lokalets Henlæggelse til Raad- og Domhuset skulde være bestemt alene til Keltelse af Magistratens Tilfyn.

Under de anførte Forudsætninger vil det ikke have Interesse at undersøge, om Brandforsikringen, fordi dens Bestyrelse nu er uafhængig af de almindelige kommunale Autoriteter, ikke mere skulde betragtes som en kommunal Indretning. Det er netop Brandforsikringens Karakter af et Interessentskab indenfor selve Kommunen, der efter mit Skjøn maa give Kongens benaadende Tilfagn til samme en mere bindende Virkning end almindelige Loves. Eigesom man imidlertid neppe vilde kalde en tvungen Assurance-Forening, hvis Rettsforhold ere ordnede ved Love og endnu tilbørlig ordnes og styres gjennem Regjerings-Autoriteter, for et privat Interessentskab, saaledes var der da i Henseende til Spørgsmaalet, om Brandforsikringen skal anses for en kommunal Indretning, andre Forhold at tage i Betragtning end de almindelige kommunale Autoriteters Delagtighed i dens Bestyrelse, og Spørgsmaalet turde, naar behørigt Hensyn tages til disse Forhold, snarest blive at besvare bekræftende.

Som en saadan kommunal Indretning, hvis Rettsforhold kunne ordnes ad den for andre kommunale Anliggenders Afgjørelse til enhver Tid lovbestemte Wei, kan Brandforsikringen dog ikke betragtes. Afset fra dens Bestaffenhed som Interessentskab indenfor selve Kommunen, turde den snarest betragtes som et Institut, hvis Ordning og Styrelse, uagtet dets væsentlig kommunale Karakter, have været umiddelbart underlagte Lovgivningsmagten eller Kongen og de høieste Statsautoriteter, paa samme Maade som t. Ex. Kjøbenhavns Politii formeledst Hovedstadens og de til sammes Bevarelse sigtende Indretningers Betydning for Staten i det Hele.

Naar Magistraten i Forbindelse med sin Opfattelse af Brandforsikringen som et ikke